ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄- Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 764	Δ΄ Χαιρετισμοὶ 23 Μαρτίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ

«Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου»
(Ἀκάθ. Υ)

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἕνα ἀριστοτέχνημα. Τέσσερις στάσεις, εἰκοσιτέσσερις οἶκοι, ἑκατὸν δεκατέσσερα «*χαῖρε*» ἀκούγονται στὸν ὕμνο αὐτόν. Εἶνε τρόπον τινὰ μία θαυμασία οἰκοδομή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερις (4) ὀρόφους, εἰκοσιτέσσερα (24) οὕτως εἰπεῖν διαμερίσματα, καὶ ἑκατὸν δεκατέσσερα (114) μικρὰ δωμάτια. Καὶ μὲ σημερινὴ γλῶσσα, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἕνα φίλμ, μία κινηματογραφικὴ ταινία, στὴν ὁποία παρουσιάζεται ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποὺ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴ ζωὴ τοῦ μονογενοῦς της Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπόψε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξουμε τὸ γράμμα Ὕψιλον.

* * *

Τί λέει ὁ οἶκος αὐτός; «***Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται***». Τί σημαίνει *αὐτό*; Σημαίνει, ὅτι κάθε προσπάθεια, ποὺ πρόκειται νὰ κάνῃ ὁ ὁποιοσδήποτε ποιητής, γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, εἶνε δύσκολη, εἶνε κατωτέρα τῆς πραγματικότητος. Ποτέ ποιητής, ποτέ ζωγράφος, ποτέ λογοτέχνης δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ στὸ ὕψος ποὺ πρέπει, γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὰ μεγάλα γεγονότα, τῶν ὁποίων κύριο πρόσωπο ὑπῆρξε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Αὐτὸ τὸ αἴσθημα, αὐτὸ τὸ δέος, εἶχε καὶ ἕνας μεγάλος ποιητὴς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὁ δικός μας Ὅμηρος, ὁ ὁποῖος, προκειμένου νὰ ὑμνήσῃ τὸν μυθικὸ ἥρωα τῆς Τροίας, τὸν Ἀχιλλέα, διστάζει καὶ ζητάει βοήθεια, γιατὶ βλέπει, ὅτι οἱ δυνάμεις του εἶνε μικρές.

Δύσκολο πρᾶγμα νὰ ὑμνήσῃ κανεὶς ἕναν Ἀχιλλέα ἢ ἕνα Μέγα Ἀλέξανδρο. Ἐὰν λοιπὸν εἶνε δύσκολο αὐτό, πολὺ πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ ὑμνήσουμε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. «*Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται*». Ὅσα, Παναγία μου, τραγούδια καὶ νὰ ποῦμε· ὅσα, Χριστέ μου, ἐγκώμια καὶ ἂν πλέξουμε, ὅλα εἶνε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα μπροστὰ στὰ μεγαλεῖα σας. Εἶνε μικρὸς καὶ ταπεινὸς ὁ ὕμνος μας, λέει στὸ Χριστό. Σὰν τὰ μικρὰ παιδάκια, ποὺ ψελλίζουν στὴ μητέρα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ψελλίζουμε μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

«Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται, ***συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου***». Δέσποτα ἅγιε, εἴμεθα, λέει, ἀνίκανοι νὰ σὲ ὑμνήσουμε. Διότι ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχεις εὐεργετήσει. Εἶσαι ὁ μεγάλος εὐεργέτης μας. Οἱ οἰκτιρμοί σου εἶνε ἄπειροι, οἱ εὐεργεσίες σου ἀναρίθμητες.

«Ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδάς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν· Ἀλληλούϊα». Ποιός μπορεῖ στὴ θάλασσα νὰ μετρήσῃ τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου; Κι ἂν εἶνε δύσκολο καὶ ἀκατόρθωτο νὰ μετρήσῃ κανεὶς τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ μετρήσῃ κανεὶς καὶ νὰ ὑμνήσῃ τὶς εὐεργεσίες, ποὺ μᾶς ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Θὰ ἔπρεπε, Χριστέ, νὰ σοῦ προσφέρουμε «*ἰσαρίθμους τῇ ψάμμῳ ᾠδάς*», νὰ σοῦ ψάλουμε ἀμέτρητους ὕμνους, ἀνθ' «*ὧν δέδωκας ἡμῖν*», ἀντὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ μᾶς εὐεργέτησες. Ἀλλὰ καὶ πάλι τότε τίποτε ἀντάξιο τῶν δωρεῶν σου δὲν θὰ κάναμε.

* * *

Ἄπειρες οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ εἶνε ὑλικῆς φύσεως καὶ πνευματικῆς φύσεως. **Ὑλικῆς φύσεως** ποιές

εἶνε; Τρεῖς εἶνε οἱ σπουδαιότερες, ποὺ τὶς ἀπολαμβάνουμε κάθε μέρα. Ἡ μία εἶνε ὁ ἥλιος, ἡ δευτέρα τὸ νερό, καὶ ἡ τρίτη ὁ ἀέρας.

Ὁ ἥλιος, τί μεγαλεῖο, τί ὕψος! Θαυμάζουμε τὴν ἐταιρεία τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ποὺ κατορθώνει μὲ τὰ σύρματά της καὶ φωτίζει ὁλόκληρη τὴ χώρα. Ἀλλὰ ὅλες οἱ ἠλεκτρικὲς ἑταιρεῖες νὰ μαζευτοῦνε, δὲν μποροῦν νὰ φτειάξουν οὔτε τὸ ἕνα ἑκατομμυριοστὸ τῆς ἀξίας καὶ τῆς δυνάμεως, ποὺ ἔχει τὸ τεράστιο αὐτὸ ἐργοστάσιο ποὺ λέγεται ἥλιος. Ποιός τὸ ἔκανε; Ἑκατομμύρια, δισεκατομμύρια κιλοβὰτ φωτὸς σκορπίζει σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ ἡ μὲν Δ.Ε.Η. καὶ ἀπὸ τὸν φτωχότερο ἀκόμα ζητάει πληρωμή, καὶ ἂν δὲν πληρώσῃ ὁ φτωχὸς τοῦ κόβει τὸ ρεῦμα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁ μεγάλος ἔχει δωρεὰν τὸν ἥλιο ὅλη τὴν ἡμέρα. «*Δόξασοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς*».

Δωρεὰν ὁ ἥλιος. Δωρεὰν καὶ **τὸ νερό**, ποὺ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὶς φλέβες τῆς γῆς καὶ φθάνει σὲ ὅλα τὰ σπίτια· τὸ νερό, ποὺ μιὰ σταγόνα του δὲν ὑπάρχει στὸ φεγγάρι. Ὅταν ἐπάτησε ὁ Ἀμερικᾶνος ἀστροναύτης στὸ φεγγάρι, τὸν ἔπιασε δίψα καὶ εἶπε· «Ἄχ, πότε νὰ γυρίσω στὴ γῆ, ν' ἀνοίξω τὴν κάνουλα τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι νερό!».

Ἀλλὰ κάτι ἀκόμα ὑπάρχει στὴ γῆ, ποὺ δὲν τὸ ἔχουν οἱ ἄλλοι πλανῆτες. Καὶ αὐτὸ εἶνε **ὁ ἀέρας**. Καὶ ἐπιστημονικῶς εἶνε ἀποδεδειγμένο, ὅτι μόνο ἡ γῆ ἔχει ἄφθονο ὀξυγόνο, τὸ ὁποῖο σκορπίζει ὁ Θεὸς δωρεὰν καὶ αὐτό.

Ἔχει λοιπὸν δίκιο ὁ ποιητὴς ὅταν λέῃ τὸ βαθυστόχαστο αὐτό, ὅτι «*Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε. Γιά φανταστῆτε, ἐὰν σβήσῃ ὁ ἥλιος, ἐὰν στερέψουν οἱ πηγές, ἐὰν παύσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ ἔχῃ ὀξυγόνο! Τότε σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁλόκληρος ἡ οἰκουμένη (δεξιοὶ καὶ ἀριστεροί, μαῦροι καὶ ἄσπροι καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων) θὰ γίνουμε τυμπανιαῖοι. «*Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου*».

«*Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο οἱ ὑλικὲς εὐεργεσίες, μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς εὐεργετεῖ ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός· εἶνε καὶ **οἱ πνευματικὲς εὐεργεσίες**. Καὶ κορυφαία εὐεργεσία ποιά εἶνε; Πῶς νὰ σᾶς ἐκφρασθῶ; Ξέρω, ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος εὐεργεσίας δὲν σᾶς συγκινεῖ· τὸ γνωρίζω, τὸ αἰσθάνομαι. Θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ἄγγελος καὶ ἀρχάγγελος, ν' ἀγγίξω τὶς καρδιές σας ἀπόψε. Νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ μέγα δῶρο, τὴν ὑψίστη εὐεργεσία. Ἂν πρέπῃ νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἥλιο, γιὰ τὶς πηγὲς τῶν ὑδάτων, γιὰ τὸν ἀέρα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ ὅλα τὰ ὡραῖα τῆς φύσεως, τότε χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια φορὲς περισσότερο πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε γιὰ κάτι ἄλλο. Ποιό εἶνε αὐτό;

Μιλῶ διὰ παραδείγματος. Ὑποθέστε, ὅτι κάποιος καταδικάστηκε εἰς θάνατον καὶ ὑπολείπονται λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ ἀνώτατος ἄρχων ὑπογράφει διάταγμα χάριτος. Ὦ, τί χαρά, τί αἴσθημα εὐγνωμοσύνης, ὅταν πληροφορηθῇ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος πλέον!

Μὲ ἐννοήσατε; Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κατάδικοι. Ἁμάρτησαν οἱ προπάτορές μας Εὔα καὶ Ἀδὰμ καὶ ἀκούστηκε τὸ «*Θανάτῳ ἀποθανεῖσθε*» (Γέν. 2,17). Ἀπὸ τότε εἴμεθα ὅλοι καταδικασμένοι εἰς θάνατον, θάνατον αἰωνίου κολάσεως. Ἀλλ' αἴφνης ἔγινε ἡ μεγάλη εὐεργεσία. Τὸ λέει παρακάτω στὸ γράμμα Χῖ, ὅτι ἐπάνω στὸ σταυρὸ ὁ Κύριος τί ἔκανε; Πῆρε στὰ ματωμένα χέρια του τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ τὸ ἔσκισε· καὶ εἴμεθα πλέον ἐλεύθεροι, ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Γι' αὐτὸ «*Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε· «*ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδάς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν ἀλληλούϊα*».

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου.

Τὸ συμπέρασμα μὲ δύο λέξεις. Γράψτε σ' ἕνα λευκὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μὲ κεφαλαῖα γράμματα· ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ὁ μέγιστος εὐεργέτης μας, εἶνε ὁ Χριστός. Κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· τί διαγωγὴ δείχνουμε ἐμεῖς ἀπέναντί του; Εἴμεθα ἀχάριστοι. Γογγύζουμε, μεμψιμοιροῦμε, ἐπικρίνουμε τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι λίγοι ἀνοίγουν τὰ βρωμερά τους στόματα καὶ βλαστημοῦν!

Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ ὅλους, ἰδίως τοὺς γονεῖς καὶ μάλιστα τὶς μητέρες, τοὺς δασκάλους, τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς ἄρχοντές μας, ὅλοι νὰ συντελέσουμε, ὥστε στὴν εὐλογημένη αὐτὴ γωνία τῆς γῆς, καμμιὰ βλασφημία νὰ μὴν ἀκούγεται, ἀλλὰ ὅλοι τότε νὰ λέμε στὸν εὐεργέτη Κύριο τὸν ὑπέροχο οἶκο· «*Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου*», Δέσποτα ἅγιε. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία· Πρώτη Ἀνάσταση | ναὸς Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης 14-4-1978· Καταγραφὴ καὶ ἀντιγραφὴ 23-3-2001